

Хуторний Б.В.

Державне підприємство «Будівельно-виробниче об'єднання»

ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

У статті розглянута категорія публічного адміністрування відносин, пов'язаних із сектором безпеки і оборони, як фактор, що впливає на економічний розвиток країни та забезпечення національної безпеки України.

Розглянуто поняття та мету публічного адміністрування у сфері безпеки та оборони, значення такого процесу та перспективи вдосконалення. Сутність публічного адміністрування у сфері безпеки та оборони розкривають його основні завдання та функції, які характеризуються, зокрема, недостатньо дієвим впливом на забезпечення сталого розвитку оборонно-промислового комплексу як складової частини сектору безпеки і оборони, що зумовлює певну неспроможність у планомірному забезпеченні стабільного розвитку національної безпеки. Розглянуто зміст категорії «публічна адміністрація» у сфері забезпечення національної безпеки і оборони України, з'ясовано її основні ознаки в механізмі реалізації державної безпекової політики, запропоновано авторський підхід до їх системної класифікації. Розглянуто державно-приватне партнерство у сфері забезпечення національної безпеки і оборони в аспекті однієї з визначальних ознак суб'єктів публічної адміністрації з делегованою компетенцією, аргументується, що воно є формою делегування компетенції як ознака публічного адміністрування відносин у сфері безпеки і оборони. Упроваджено поняття «стратегічна галузь промисловості» та «продукція стратегічного призначення», розглянуто місце та роль Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України в адмініструванні сектору безпеки і оборони. Також акцентується увага на важливості розвитку стратегічних галузей промисловості оборонно-промислового комплексу як складових частин сектору безпеки і оборони, що є невід'ємною умовою зміцнення національної безпеки і оборони. Із метою сприяння вирішенню проблем публічного адміністрування сектору безпеки і оборони запропоновано розробити та прийняти Закон України «Про державну промислову політику» та постанову Уряду «Деякі питання розвитку промислового комплексу України».

Викладений підхід до публічного адміністрування сектору безпеки і оборони на основі побудови структурованого підходу, зокрема до виробничої функції, сприятиме вирішенню проблемних питань, пов'язаних із забезпеченням оптимізації та гармонізації здійснення державними органами та суб'єктами господарювання власних повноважень і функцій щодо формування та реалізації державної політики у промисловій сфері та сфері національної безпеки, а також детермінує розробку та впровадження державних цільових програм та інтенсифікує розвиток високотехнологічних, наукоємних із високою доданою вартістю виробництв задля збільшення високооплачуваних робочих місць, валового внутрішнього продукту, надходжень до бюджетів усіх рівнів та соціальних фондів, покращення структури національної економіки та промисловості як основи забезпечення потреб національної безпеки та національних інтересів, а також сталого розвитку України.

Ключові слова: публічне адміністрування, сектор безпеки і оборони, національна безпека, оборонно-промисловий комплекс, стратегічна галузь промисловості, державно-приватне партнерство, внутрішній аудит.

Постановка проблеми. Забезпечення національної безпеки і оборони, попередження загроз різного характеру є однією з основних засад розвитку держави і суспільства, справою всієї нації. Захищеність суспільства створює умови та надає можливість всебічної реалізації прав і свобод людини, а також створює умови розквіту надбань взаємовідносин в соціумі. Стан безпеки і оборони

визначають параметри самозбереження нації в глобальному світі. Механізм реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони України є системним утворенням управлінських, економічних та юридичних засобів, закріплених у відповідних нормах, за допомогою яких досягається впорядкування суспільних відносин у сфері безпеки і оборони з метою забез-

печення впорядкування поведінки їх учасників, сталого розвитку економіки і нейтралізації різних видів небезпек та загроз. Фундаментальність аспекту в забезпеченні національної безпеки і оборони полягає в балансуванні між задоволенням особистісних інтересів та підвищенням суспільного благополуччя, який зумовлений тими законами, в яких людина (громадянин), її права і свободи проголошуються найвищою цінністю, а відповідні їх обмеження виправдовуються станом в секторі безпеки і оборони та рівнем національної безпеки. В Україні такий стан можливий шляхом підвищення ефективності публічного адміністрування відносин, пов'язаних із сектором безпеки і оборони, складові частини якого потребують систематизації, впорядкування та чіткого визначення, а також створенням передумов розвитку оборонно-промислового комплексу як невід'ємної складової частини структури національної економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ознайомитися із загальними уявленнями про публічне адміністрування, зокрема в секторі безпеки і оборони, можливо з робіт В. Авер'янова, О. Джафарової, О. Кузьменко, Т. Кравцової, В. Колпакова, Ю. Панейко та інших авторів. Дослідження питань публічної адміністрації здійснювали: І. Патерило в роботі «Адміністративно-правові інструменти діяльності публічної адміністрації України» та Т. Карабін у роботі «Розподіл повноважень публічної адміністрації (доктринальний адміністративно-правовий аналіз)». Розглядом публічного адміністрування у сфері забезпечення національної безпеки України займалися такі науковці: Ю. Битяк, Д. Беззубов, А. Качинський, Ю. Ковбасюк, В. Ліпкан, О. Резнікова, А. Семенченко, Г. Ситник, О. Тихомиров, З. Чуйкота та ін.

Постановка завдання. Здійснення дослідження суб'єктів публічної адміністрації в реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони України та складових частин сектору безпеки і оборони, особливо після оновлення законодавства в цій сфері, викликає значну актуальність та корисність для доктринального розуміння оборонно-промислового комплексу, сектору безпеки і оборони, національної безпеки загалом в нашій країні та шляхів їх розвитку в умовах виникнення нових загроз зовнішнього та внутрішнього характеру.

Виклад основного матеріалу дослідження. Теперішній формат забезпечення національної безпеки і оборони визначений у Законі України «Про національну безпеку», Стратегії національ-

ної безпеки України, інших законах і нормативних документах, які становлять систему позицій та поглядів на забезпечення безпеки і оборони в загальній системі національної безпеки України. Така система визначає зміст публічного адміністрування відносин у сфері національної безпеки і оборони. Теперішній стан нашої країни можливо окреслити появою нових можливостей для побудови системних відносин із міжнародним співтовариством на основі таких цінностей, як свобода і демократія, а також і створенням супротиву європейському вибору нації з боку окремих держав. Стратегія національної безпеки України визначає, що «російська загроза, що має довгостроковий характер, інші докорінні зміни в зовнішньому та внутрішньому безпековому середовищі України зумовлюють необхідність створення нової системи забезпечення національної безпеки України» [1].

Такі реалії по новому привертають увагу до особливої функції країни – забезпечення безпеки і оборони суспільства та нації з метою забезпечення сталого розвитку та збереження їх бутності та потенціалу. Інтереси країни, що мають на меті усвідомлення, конкретизацію об'єктивних потреб суспільства, нації і влади, перебувають у залежності від політико-економічної ситуації та злагоженості дій публічних органів. Загалом забезпечення національної безпеки і оборони можливо розглядати як сукупність заходів, що вживаються органами держави, громадськими організаціями, соціальними групами і окремими особами із захисту інтересів від існуючих загроз різного характеру. Отже, забезпечення національної безпеки і оборони можливо розглядати як сукупність двох взаємопов'язаних складових частин: реалізації інтересів в умовах нейтралізації загроз та функціонування публічно-адміністративних суб'єктів.

Існує чимало напрацювань вітчизняних фахівців державного управління з дослідження такого явища, як «публічна адміністрація», проте значна їх частина головним завданням визначає саме усвідомлення правової природи адміністрування в діяльності демократичних інститутів. Підґрунтям сучасного визначення поняття «публічне адміністрування» стало, «по-перше, розмежування державного управління та державного адміністрування як наслідок розвитку наукової галузі публічного управління в таких напрямках, як аналіз практики публічного управління і розвиток теорії з урахуванням цієї практики, та, по-друге, сучасне розуміння публічного адміністрування як а) сукупності органів, установ, організацій, при-

ватних осіб, які здійснюють адміністративні функції; б) адміністративної діяльності, яка здійснюється цими суб'єктами в інтересах суспільства; в) сфери управління публічним сектором» [2, с. 82].

Так, в окремих країнах відбулися певні революційні перетворення, які полягають, за висловом провідного теоретика з адміністративного права Ернста Форстгоффа, в «еміграції» публічної адміністрації зі світу високоформалізованої, високоцентралізованої, ієрархічно структурованої «бюрократичної організації» до світу значною мірою неформальної, децентралізованої, «фрактальної» організації, яка визначається горизонтальними зв'язками та коопераційними відносинами. Така модель, за умов збереження чітко організованих ієрархічних структур прийняття рішень, призводить до появи стратегічного й оперативного контролінгу» [3, с. 279] як ознаки сучасного європейського адміністративного простору. На нашу думку, таку концепцію сучасного розуміння публічної адміністрації необхідно застосувати в дослідженні питань щодо забезпечення національної безпеки і оборони. Таким чином, така проекція розуміння публічної адміністрації може накладатися на сферу відносин, пов'язаних із забезпеченням національної безпеки і оборони України, тоді зміст категорії «публічна адміністрація» становитиме адміністративна діяльність суб'єктів (державних органів, установ, організацій, приватних осіб), що здійснюють адміністративні функції у сфері забезпечення національної безпеки і оборони. Влучно зазначає Д. Беззубов, що «забезпечення національної безпеки пов'язано із двома основними проблемними блоками: перший – визначення низки загроз, які в сукупності створюють небезпеку для функціонування суспільства; другий – формування та уможливлення функціонування механізму, який дозволяє мінімізувати негативні наслідки реальних загроз суспільству, а також забезпечити створення сприятливих умов для всебічного розвитку суспільства» [4, с. 45]. Незважаючи на те, що «публічне адміністрування, в тому числі у сфері національної безпеки і оборони, має досить динамічний характер, йому притаманні й базові характеристики: а) охоплює всі сфери державної влади (виконавчу, законодавчу, судову, а також їх взаємозв'язки); б) відіграє значну роль у формуванні публічної політики і, таким чином, є складовою частиною політичного процесу; в) суттєво відрізняється від приватного адміністрування; г) вступає у взаємодію з багатьма приватними групами та індивідами в наданні послуг суспільству» [5, с. 4].

Державні та недержавні структури публічної влади є суб'єктами публічної адміністрації та фундаментом у механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони України. Дослідження категорії «публічна адміністрація» як сукупності суб'єктів здійснювалося багатьма авторами: зокрема, І. Патерило зазначав, що «це суб'єкти права, які на підставі національних нормативних документів або адміністративних актів (договорів) про делегування повноважень виконують публічні функції державного або місцевого значення, реалізуючи при цьому власні або делеговані повноваження у сфері управлінської діяльності» [6]. Система забезпечення національної безпеки і оборони складається з відповідних суб'єктів – державних органів та посадових осіб, які мають визначений статус та виконують організаційно-розпорядчі функції з метою забезпечення національної безпеки і оборони, а також приватних суб'єктів із делегованими повноваженнями у цій сфері. Існує думка, що «суб'єктами національної безпеки і оборони є органи державної влади, інститути громадянського суспільства, громадян; охоплена єдиним керівництвом сукупність органів державної влади, утворених відповідно до законів України, військових формувань, правоохоронних та спеціальних органів і служб, діяльність яких відповідно до Конституції та законів України спрямована на захист національних цінностей й інтересів від зовнішніх і внутрішніх загроз шляхом проведення спеціальних заходів, правового примусу або застосування зброї в межах наданих їм повноважень» [7, с. 37]. Таким чином, наявні підстави твердження щодо існування системи суб'єктів публічної адміністрації у сфері забезпечення національної безпеки і оборони, яка складається з органів усіх гілок влади, органів місцевого самоврядування, правоохоронних органів, а також громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки і оборони України. При цьому необхідний чіткий розподіл повноважень суб'єктів публічної адміністрації, що позитивно вплине на якість виконання конкретних завдань і функцій у сфері сектору безпеки і оборони, а системна класифікація цьому сприятиме. Саме публічно-правовий статус, а також організаційно-структурний характер діяльності суб'єктів публічної адміністрації в реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони України уможливають визначення критеріїв класифікації. Закон України «Про національну безпеку» визначає та розмежовує

повноваження державних органів у сферах національної безпеки і оборони, встановлює основи для інтеграції політики та процедур органів державної влади, інших державних органів, функції яких стосуються забезпечення національної безпеки і оборони. Так, «сектор безпеки і оборони – система органів державної влади, Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних та розвідувальних органів, державних органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, сил цивільного захисту, оборонно-промислового комплексу України, діяльність яких перебуває під демократичним цивільним контролем і відповідно до Конституції та законів України за функціональним призначенням спрямована на захист національних інтересів України від загроз, а також громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки України» [8].

Для класифікації суб'єктів забезпечення національної безпеки і оборони С. Чумаченко пропонує використовувати такі критерії, як: «1) об'єм наданих відповідно до законодавства повноважень і компетенцій у сфері забезпечення національної безпеки; характер цих повноважень; рівень управлінського забезпечення національної безпеки; роль і ступінь важливості діяльності суб'єктів забезпечення національної безпеки; спеціалізація діяльності суб'єктів забезпечення національної безпеки й об'єкт забезпечення національної безпеки; місце знаходження й географія поширення повноважень суб'єкта забезпечення національної безпеки» [9, с. 20]. Виходячи з такої класифікації, можливе дублювання характеристик одних суб'єктів національної безпеки і оборони, а також неврахування інших. Посилаючись на положення Закону України «Про національну безпеку», виділяємо такі критерії класифікації суб'єктів у сфері національної безпеки і оборони України: а) за розподілом компетенції: суб'єкти публічної адміністрації загальної компетенції; суб'єкти публічної адміністрації спеціальної компетенції (спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки); суб'єкти публічної адміністрації з делегованою компетенцією; б) за функціональним призначенням: суб'єкти публічної адміністрації сил безпеки; сил оборони; оборонно-промислового комплексу; громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки. Критерій загальної компетенції розмежує суб'єктів публічної адміністрації на суб'єктів публічної

адміністрації та суб'єктів політичної діяльності, які переважно об'єднуються в одному суб'єкті. В. Ліпкан, розглядаючи суб'єкти управління як систему національної безпеки, певно виділяв суб'єкти публічної адміністрації загальної компетенції та визначав їх як «керівників та керівні апарати, які діють на відповідних рівнях і становлять у своїй сукупності управляючу підсистему всієї системи даних органів у цілому і кожного з них окремо» [10, с. 57]. Суб'єктами публічної адміністрації загальної компетенції у сфері національної безпеки і оборони відповідно до Закону України «Про національну безпеку» є: Президент України, Верховна Рада України, Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України. Спеціалізована публічна адміністрація у сфері забезпечення національної безпеки і оборони. Суб'єктами спеціальної компетенції є: Міністерство оборони України, Збройні Сили України, Державна спеціальна служба транспорту, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Державна міграційна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Управління державної охорони України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Апарат Ради національної безпеки і оборони України, розвідувальні органи України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну військово-промислову політику.

Ураховуючи виробничу функцію як основу розвитку економіки та складової частини забезпечення національної безпеки і оборони, слід зазначити, що відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 22.07.2020 № 624 «Про утворення Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України» утворено Міністерство з питань стратегічних галузей промисловості України (Мінстратегпром). Згідно з Положенням про Міністерство з питань стратегічних галузей промисловості України, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 07.09.2020 № 819 «Деякі питання Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України» [11], Мінстратегпром є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну промислову політику, державну військово-промислову політику, державну політику у сфері державного оборонного замовлення, у сфері оборонно-промислового комплексу, у літакобудівній

галузі та забезпечує формування і реалізацію державної політики у сфері космічної діяльності (далі – стратегічні галузі промисловості). Тобто Мінстратегпром є органом публічної адміністрації спеціальної компетенції сектору безпеки і оборони у сфері стратегічних галузей промисловості.

Проте зазначена нормативна дефініція, на нашу думку, чітко не визначає, які саме галузі промисловості є стратегічними, що вносить певний деструктив у роботу Мінстратегпрому та сектору безпеки і оборони загалом.

Певними вирішенням проблеми публічного адміністрування сектору безпеки і оборони було розробка Закону України «Про державну промисловуполітику», а також прийняття постанови Уряду «Деякі питання розвитку промислового комплексу України», в якій необхідно було б визначити такі поняття, як «стратегічна галузь промисловості» та «продукція стратегічного призначення».

На нашу думку, поняття стратегічної галузі промисловості можливо визначити як стратегічно важливі для економіки і безпеки держави види економічної діяльності, які становлять об'єктивно відокремлену частину промисловості, об'єднуючу підприємства, що забезпечують повний життєвий цикл однорідної, специфічної продукції, робіт або послуг за типовими технологіями і які мають спільне обмежене коло споживачів, що об'єднують суб'єктів господарювання різних форм власності, перелік та підпорядкування яких повинно затверджуватися рішенням Кабінету Міністрів України. Продукція стратегічного призначення – деякі види сировини, матеріалів, комплектувальних виробів, обладнання, забезпечення життєвого циклу, послуг і технологій підприємств стратегічних галузей промисловості, розробка, виробництво, експорт/імпорт яких знаходиться під контролем держави або заборонений із метою запобігання можливих загроз національній безпеці та національним інтересам України.

Суб'єкти публічної адміністрації з делегованою компетенцією характеризуються саме цією інституційною ознакою публічного адміністрування. Національна безпека і оборона є об'єктом державної значимості та важливості, тому делегування повноважень у цій сфері приватним особам повинно здійснюватися у виключних випадках відповідно до чинного законодавства.

Суб'єкти публічної адміністрації національної безпеки і оборони України діють у визначених законодавцем сферах безпеки, оборони, оборонно-промислового комплексу, а також у сфері цивільного партнерства із залученням

громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки і оборони.

Особливим та досить специфічним об'єктом емпіричних наукових пошуків у аспекті реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони України є суб'єкти публічної адміністрації оборонно-промислового комплексу, а також громадяни та громадські об'єднання, яких можливо характеризувати як суб'єктів публічної адміністрації з делегованою компетенцією, зокрема у формі державно-приватного партнерства. Делегування повноважень, як окреме явище, розглядається науковцями не часто, але теоретичні міркування із цього питання окремих авторів [12] дозволяють розглядати його в широкому розумінні як спосіб перерозподілу повноважень між суб'єктами публічного права заради досягнення, принаймні, двох цілей: 1) стимулювання органу публічної влади до розвитку; 2) ефективного виконання функціональних обов'язків у певному напрямку. Тому однією з форм делегування повноважень суб'єктам публічної адміністрації у сфері національної безпеки і оборони є державно-приватне партнерство, яке законодавець визначає як «співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами – підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом» [13]. Зокрема, вдосконаленням державно-приватного партнерства в оборонно-промисловій сфері займається громадська спілка «Ліга оборонних підприємств України», яка є складовою частиною оборонно-промислового комплексу України [14]. Указом Президента України від 13.02.2017 № 32, Кабінету Міністрів України доручено запровадити в установленому порядку в рамках розвитку державно-приватного партнерства механізм залучення фізичних і юридичних осіб на умовах аутсорсингу [15].

Важливим аспектом підвищення ефективності публічного адміністрування сектору безпеки і оборони є актуалізація та вдосконалення внутрішнього аудиту.

Із прийняттям Постанови Кабінету Міністрів України від 28 вересня 2011 р. № 1001 «Деякі питання здійснення внутрішнього аудиту та утво-

рення підрозділів внутрішнього аудиту» [16] визначено порядок здійснення внутрішнього аудиту, в тому числі в секторі безпеки і оборони. Проте неодноразові факти порушень та зловживань у сфері використання оборонних ресурсів свідчать, зокрема, про неналежну участь фахівців відповідних підрозділів у процесі прийняття важливих та виважених управлінських рішень, наданні керівникові об'єктивних і незалежних висновків та рекомендацій.

Одним із шляхів вирішення такої проблеми є підвищення значимості та ролі підрозділів внутрішнього аудиту перед керівником, зокрема шляхом посилення відповідальності останнього, в тому числі політичної.

Висновки. Суб'єкти публічної адміністрації є обов'язковим і необхідним елементом механізму забезпечення національної безпеки і оборони в силу того, що саме держава в кінцевому підсумку формулює перед суспільством завдання, конкретизуючи тим самим його інтереси, і за своєю сутністю покликана захищати ці інтереси і створювати механізми для їх реалізації. Тому забезпечення національної безпеки і оборони суб'єктами публічної адміністрації може розглядатися як основна генеральна функція держави. Система суб'єктів публічної адміністрації відносно забезпечення національної безпеки і оборони України складається з органів усіх гілок

влади, правоохоронних органів, органів місцевого самоврядування, а також громадян та громадських об'єднань, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки і оборони України. Особливої уваги в забезпеченні національної безпеки і оборони слід приділяти оборонно-промислому комплексу як складовій частині сектору безпеки і оборони, зокрема шляхом розвитку державно-приватного партнерства. Мінстратегпром є органом публічної адміністрації спеціальної компетенції сектору безпеки і оборони у сфері стратегічних галузей промисловості.

Необхідно мати на увазі, що в разі кризи в тій чи іншій сфері життєдіяльності українського соціуму, наявності загроз його існуванню будь-який суб'єкт публічного адміністрування може ставати елементом механізму забезпечення національної безпеки і оборони, тоді їх головними ознаками суб'єктів в механізмі реалізації державної політики забезпечення національної безпеки і оборони є наявність відповідного публічно-правового статусу, а також організаційно-структурний характер їх діяльності.

Тому ефективне функціонування сектору безпеки і оборони неможливе без розумної адміністративної та економічної політики, якісної реалізації публічною адміністрацією своїх управлінських, регулятивних та правозастосовних функцій.

Список літератури:

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.
2. Пухтецька А.А. Європейський адміністративний простір і принцип верховенства права : монографія. Київ : Юридична думка, 2010. 139 с.
3. Шмідт-Ассман Е. Загальне адміністративне право як ідея врегулювання: основні засади та завдання систематики адм. права; [пер. з нім.: Г. Рижков, І. Сойко, А. Баканов; відп. ред. О. Сироїд]. Вид. 2-ге, переробл. та доповн. Київ : К.І.С., 2009. 523 с.
4. Беззубов Д.О. Проблеми теорії публічного адміністрування в сфері забезпечення національної безпеки. *Наукові записки. Серія: Право*. Вип. 5. 2018. С. 45–49.
5. Колесникова К.О. Публічне адміністрування в Україні: огляд літературних джерел. *Теорія та практика державного управління*. Вип. 3(42). URL : http://dspace.nulau.edu.ua/bitstream/123456789/11560/1/NMP_172.pdf.
6. Патерило І. Адміністративно-правові інструменти діяльності публічної адміністрації України : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2015. 35 с.
7. Резнікова О.О., Цюкало В.Ю., Паливода В.О., Дрьомов С.В., Сьомін С.В. Концептуальні засади розвитку системи забезпечення національної безпеки України: аналіт. доп. Київ : НІСД, 2015. 58 с.
8. Про національну безпеку : Закон України від 21 червня 2018 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.
9. Чумаченко С.В. Поняття та види суб'єктів забезпечення національної безпеки. *Право.ua* № 1. 2017. С. 17–21.
10. Ліпкан В.А. Поняття системи забезпечення національної безпеки України. *Право і безпека*. 2003. № 2(4). С. 57–60.
11. Постанова Кабінету Міністрів України від 07.09.2020 № 819 «Деякі питання Міністерства з питань стратегічних галузей промисловості України». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/819-2020-p>.

12. Тулик І.І. Конституційно-правові засади делегування повноважень як форма взаємодії органів публічної влади : дис. ... канд. юрид. наук. Ужгород, 2016. 16 с.
13. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01 липня 2010 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 40. Ст. 524.
14. Громадська спілка «Ліга оборонних підприємств України». URL : <http://ldc.org.ua/pro-ligu/>.
15. Про стан виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про загрози кібербезпеці держави та невідкладні заходи з їх нейтралізації». Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 10 липня 2017 року. URL : <http://www.rnbo.gov.ua/documents/447.html>.
16. Постанова Кабінету Міністрів України від 28.09.2011 № 1001 «Деякі питання здійснення внутрішнього аудиту та утворення підрозділів внутрішнього аудиту». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1001-2011-п>.

Khutoryni B.V. ISSUES OF PUBLIC ADMINISTRATION OF THE SECURITY AND DEFENSE SECTOR

The article considers the category of public administration of relations related to the security and defense sector as a factor influencing the economic development of the country and ensuring the national security of Ukraine.

The concept and purpose of public administration in the field of security and defense, the importance of such a process and prospects for improvement are considered. The essence of public administration in the field of security and defense is revealed by its main tasks and functions, which are characterized, in particular, by insufficiently effective influence on sustainable development of the defense industry as a component of the security and defense sector. The content of the category “public administration” in the field of national security and defense of Ukraine is considered, its main features in the mechanism of state security policy implementation are clarified, the author’s approach to their system classification is offered. The public-private partnership in the field of national security and defense is considered in the aspect of one of the defining features of public administration entities with delegated competence, it is argued that it is a form of delegation of competence as a feature of public administration of security and defense relations. The concepts of “strategic industry” and “strategic products” were introduced, the place and role of the Ministry of Strategic Industries of Ukraine in the administration of the security and defense sector were considered. Emphasis is also placed on the importance of developing strategic industries of the defense industry, as components of the security and defense sector, which is an integral condition for strengthening national security and defense. In order to help solve the problems of public administration of the security and defense sector, it is proposed to develop and adopt the Law of Ukraine “On State Industrial Policy” and the Government Resolution “Some Issues of Development of the Industrial Complex of Ukraine”.

The above approach to public administration of the security and defense sector based on the construction of a structured approach, in particular to the production function will help solve problems related to optimizing and harmonizing the implementation of state bodies and economic entities of their powers and functions to form and implement public policy in the industrial and national security spheres, as well as determines the development and implementation state targeted programs and intensifies the development of high-tech, high-value-intensive industries to increase high-paying jobs, gross domestic product, budget revenues at all levels and social funds, improve the structure of the national economy and industry, as a basis for national security and national interests, as well as sustainable development of Ukraine.

Key words: *public administration, security and defense sector, national security, defense-industrial complex, strategic industry, public-private partnership, internal audit.*